

Werk

Titel: Ad Emin. et Rev. principem Carolvm S. R. E. Card. Rossettv[m] Episcopvm faventinv

Jahr: 1646

Kollektion: Zoologica

Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen

Werk Id: PPN367611805

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611805>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611805>

LOG Id: LOG_0221

LOG Titel: De Pico Maiori. Cap. XXXII.

LOG Typ: chapter

Übergeordnetes Werk

Werk Id: PPN367611716

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611716>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611716>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

FORMA. DESCRIPTIO.

Albertus hocce Picos alibi valde magnos, alibi rursus cornicis magnitudine esse dixit, alibi deniq. paulò infra Gallinam, hoc est, magnitudine parvæ Gallinæ. Quæ sane magnitudo cū assignata ab Aristotele, & nostro Pico maximo omnino convenit. Plumæ eius in vertice coccinco vel flammeo colore egregiè micant, & velut citrum efficiunt. Rostrum habet admodum robustum digitū paruum longum, cuius superior pars eminet, & duas vtrimq. strias obtinet, vt folium cyperi ferè; est præterea iuxta caput lata, & valdè crassa. Lingua, vt omnibus Picis, oblonga, dura & in extremitate aspera. Crura plumis multis ad digitos pedum vsq. dependentibus obfita. Digiti bini antè, & retrò totidem. Ungues recurui.

Magnitudo.

Rostrum.

Lingua.
Crura.
Digiti.

DE PICO MAIORI. Cap XXXII.

Æ Q V I V O C A.

Aristoteles Picum maiorem, & minorem vno nomine complexus, vtrumq. *πιπών* (Piponem vertit Gaza) appellat. A qua tamen pulcherrima quædam marina volucris, Lycophronis interpreti, & Varino Pipo dicta longè meo iudicio diuersa est. Albertus, qui nomina auium, quòd Attici sermonis parum peritus esset, omniaq. ferè ex Arabum cœno hauriret, pletunq. confundit, vbi Epops, hoc est, v. pupa à Aristoteli nuncupatur, picum marinum nominat, & picum varium esse contendit qui improprie marinus cognominetur, cùm tamen alibi cùm de Alcyone scripsisset, aliam auem esse dicat, quæ Græcis dicatur Fauorath, hoc est, Picus marinus, & agrestis maior aliquantulum Passere. Ita certè ex tribus diuersis auibus vnam faciens parum sibi constat. Fieri tamen potuit, quod Epopem existimauerit Meropem. Merops enim non ineptè fortassis Picus marinus dici possit, quoniam rostrum picorum non ablimile obtinet, licet non æquè rectum.

a L. S. h. c. 3

Pipo Lycophronis & Varini.

Alberti error.

Merops Picus marinus dicitur potest.

S Y N O N I M A.

Pipræ seu, vt Gaza vertit, piponis nomen huic cum minori pico commune est, uti etiã Hippen. Vbi enim Aristoteles Cyanum auem crura dicit habere breuia *ἢ ἰππῶ παρόμοια*, Gaza pro *ἰππῶ* piponem transtulit, item vbi Aristoteles *ἰππῶν* Ardeæ iuicicū scribit. Apud Hesychium *ἰππῶ* legitur genere feminino. Angli etiam vtrumq. genus Spechtas, & Vodspechtas appellant. Germani Elsterspecht, id est, Picarius, vel Picæ instar albo nigroq. distinctos picos: quo modo alij etiã Aegerstspecht, alijs Bunterspecht, à varietate coloris scilicet dicuntur. Aegerst enim ipsis picam, & bunt varium significat. Bellonius, & Turnerus picum hunc maiorem, de quo nobis sermo est, picum Martium minorem perpetam appellant. Turnerus tamen alibi aliter sentit. Gallis dicitur Epeiche, & Coul ruge, & picruge.

a L. 9. Hist. cap. 2. 1.

bl. 9. H. c. 1

Bellonij & Turneri error.

GENVS. DIFFERENTIÆ.

Sedulo in primis aduertendum est Aristotelem, a vbi tria picorum genera recenset, pro duobus prioribus, maiori nempe, & minori: vti etiam, b vbi duo tantum eorum genera agnoscit, vtrumq. variorum genus intellexisse. Viridis enim picus, etsi etiam de picorum genere sit, & Merula maior, ut de secundo genere Aristoteles dixit, priuatim tamè *Κολοις* ab illo nominatur. Quod itaq. hic descripturi sumus picorum genus, illud est, quod Bellonius solum agnoui, & primum etiam ab Aristotele positum asserit, qui vt à secundo seu minori genere id distingueret, Merula maiorem esse, & rubedinis aliquid in plumis habere addidit.

a L. 9. h. c. 1. bl. 8. h. c. 3.

Κολοις ἢ auis Aristot.

Vlysis Aldrouandi FORMA. DESCRIPTIO.

Magnitudo

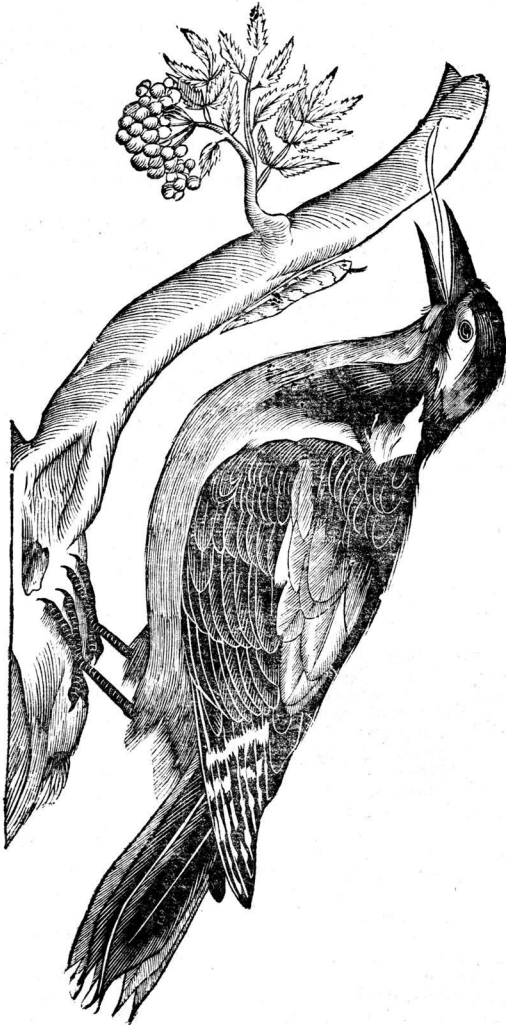
Rostrum

Lingua

Color

Vropygium

Cul rosso

M Erulā magnitudine superare iam ex Arist. diximus: quā in iam describenda aue equidē verum est, licet tamen paulō tārūm maior sit. A rostri enim extremitate ad caudæ finem vsque dodrātem & digitū explet. Rostrum corpori comparatum, longum est, durum, fuscum, canaliculatum. Lingua ut alijs picis, longissima, musculosa, extremo apice duro nervo a culeata. Triplex omnino in tota aue color conspicitur. Plumę medio vertice rubicundę, & saturo cocci colore conspicuę sunt quę in fæmella mari alioqui per omnia simili desiderātur. Vropygium pronum codē amēnissimo colore tingitur: unde auis ipsa appposito nomine Gallis Cul rosso vocatur. Atq. hoc est quod Philosophus dicebat, *aliquid rubedinis obtinet*. In hunc itaq. picum rex transfiguratus à circe fuerit. nā huic aui exactissimē notæ ab Ouidio descriptę competūt ita canente.

Purpureum

*Purpureum Chlamsidis penna traxere colorem,
Fibula quod fuerat, veitemq. momorderat anrum,
Pluma sit, & fuluo cernix præcingitur auro.*

Retro aures seu in collo, in oculorum ambitu, ventre toto, alis internis, etiam externis, quæ reliquo corpori alligantur, insigni macula albicat. Pennæ alarum remiges omnes transuersim albis notis medium orbem æmulantibus, sibiq. oppositis, quinis vtrinq. ad summum singulæ ornantur, quæ ordines per transuersas alas, & nigro in extremitatibus variæ sunt, quæ à totidem medijs vndiquaq. nigris ita integuntur, vt vix appareant: sunt autem hæc, & proximæ extremo velut præpilatæ instar teli in cuspidem triangularem desinentes, cum medio latiores sint, quæ res facit, vt deductæ extremis mediæ caudæ bifurcatæ speciem exhibeant. Tota interim cauda admodum robusta est, ac renitens, idq. maximè ob superiores illas nigras reliquis cooperientes plumas duro calamo donatas, & inflexu difficillimas, vt in reliquis Picis.

DE PICO VARIO MINORI.

Cap. XXXIII.

Vic Pico eadem ferè nomenclaturæ, quæ superiori conueniunt, estque secundum Aristotelis genus, nobis propter corporis paruitatè vltimo loco positum. Hic vero Pico maiori proxima descriptione expresso per omnia simillimus est, adeo vt prorsus idem videretur, nisi rubræ illæ maculæ in vertice, & vropygio deessent, ac multò etiã minor esset, nèpè qui Passerem nequaquam magnitudine excedat.

Præterea dorsum huius versus lûbos magis variû, & ex albo nigroq. promiscuè maculatum, lineis interim obcuris transuersalibus, quæ alarum notis responderè videntur, conspersum.

PICVS VARIVS MINOR MAS.

